

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-130/14)**

(2014/C 159/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, J.-F. Brakeland, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy odmawiające podatnikom niebędącym rezydentami, którzy uzyskują dochody w całości lub prawie w całości w Belgii (Region Waloński), zastosowania obniżenia podatku w zakresie podatku od osób fizycznych przyznanego podatnikom będącym rezydentami zamieszkałymi w Regionie Walońskim na mocy dekretu z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie utworzenia Caisse d'Investissement de Wallonie oraz obniżenia podatku od osób fizycznych w przypadku subskrypcji akcji lub obligacji Kasy, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz na mocy art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy dekretu Regionu Walońskiego z dnia 3 kwietnia 2009 r. obniżenie podatku w związku z subskrypcją akcji lub obligacji wydanych przez Caisse d'Investissement de Wallonie jest przyznawane jedynie rezydentom Regionu Walońskiego. Komisja uważa, że tego rodzaju przepis stanowi dyskryminację względem podatników niebędących rezydentami, którzy uzyskują dochody w całości lub prawie w całości w Belgii. W konsekwencji przepis ten jest niezgodny z art. 45 TFUE i 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w wykładni Trybunału w sprawach Schumacker⁽¹⁾ i Wielockx⁽²⁾.

⁽¹⁾ Wyrok Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31.

⁽²⁾ Wyrok Wielockx, C-80/94, EU:C:1995:271.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-137/14)**

(2014/C 159/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2011/92”) oraz art. 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2010/75”), w ten sposób, że

- uznała, iż przepisy dyrektywy 2011/92 zasadniczo nie przyznają żadnych praw podmiotowych, przez co w znacznej mierze wyłączyła ich dochodzenie na drodze sądowej przez jednostki [§ 113 ust. 1 Verwaltungsgerichtsordnung (ustawy o ustroju sądów administracyjnych)];
- ograniczyła możliwość stwierdzenia nieważności decyzji ze względu na uchybienia proceduralne do wypadków całkowitego braku wymaganej oceny oddziaływania na środowisko lub braku wymaganej oceny wstępnej [§ 4 ust.1 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy o środkach zaskarżenia w dziedzinie środowiska, zwanej dalej „UmwRG”) oraz do wypadku, w którym strona skarżąca udowodni, że dane uchybienie proceduralne miało wpływ rozstrzygnięcie zawarte w decyzji [§ 46 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym, zwanej dalej „VwVfG”) i że sytuacja prawna strony skarżącej uległa zmianie;
- ograniczyła czynną legitymację procesową i zakres kontroli sądowej do zarzutów, które zostały podniesione w terminie przewidzianym na zgłaszanie zarzutów w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do wydania decyzji (§ 2 ust. 3 UmwRG i § 73 ust. 6 VwVfG), oraz
- w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. ograniczyła czynną legitymację procesową organizacji ochrony środowiska do przepisów, które przyznają prawa jednostkom (§ 2 ust. 1 w związku z § 5 ust. 1 UmwRG);
- w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. ograniczyła zakres kontroli sądowej środków zaskarżenia wnoszonych przez organizacje ochrony środowiska do przepisów, które przyznają prawa jednostkom (§ 2 ust. 1 w dawnym brzmieniu w związku z § 5 ust. 1 UmwRG);
- generalnie wyłączyła wszelkie postępowania administracyjne wszczęte przed dniem 25 czerwca 2005 r. z zakresu zastosowania UmwRG (§ 5 ust.1 UmwRG).

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podniosła zasadniczo następujące zarzuty:

Strona pozwana naruszyła obowiązek lojalnej współpracy zarówno pod względem temporalnym, jak i co do istoty. Podjęcie próby wyciągnięcia wniosków z wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie C-115/09⁽¹⁾ zajęło jej bowiem ponad 18 miesięcy. W odniesieniu do istoty przepisy przyjęte przez stronę pozwaną są niewystarczające oraz stoją w sprzeczności z przytoczonym wyżej orzeczeniem, a także z wyrokiem Trybunału w sprawie Altrip⁽⁴⁾.

W odniesieniu do ochrony sądowej przyznanej jednostkom Republika Federalna Niemiec w dalszym ciągu ogranicza wszelką kontrolę sądową do zgodności z przepisami przyznającymi prawa podmiotowe w rozumieniu tzw. „Schutznormtheorie” (teorii przepisu ochronnego). Dalsze ograniczenia dotyczą zarówno ochrony prawnej jednostek, jak i organizacji. I tak w UmwRG przewidziano możliwość stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu pozwolenia jedynie w wypadku, gdy ocena oddziaływania na środowisko nie została przeprowadzona, ale nie w wypadku, gdy ocena ta została przeprowadzona w nieprawidłowy sposób.

Ponadto w Niemczech przewidziano możliwość stwierdzenia nieważności wydanej z naruszeniem przepisów proceduralnych decyzji w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko, która to decyzja została zaskarżona przez jednostki, jedynie w sytuacji, gdy strona skarżąca wykaże konkretnie, że bez owego naruszenia przepisów proceduralnych treść tej decyzji byłaby inna i gdy naruszenie przepisów proceduralnych ma istotny wpływ na materialnoprawną sytuację strony skarżącej.

Co więcej, w postępowaniach sądowych wykluczone jest podnoszenie przez organizacje zarzutów, które nie zostały podniesione już w postępowaniu administracyjnym. Wreszcie UmwRG w nowym brzmieniu oraz odnośne orzecznictwo sądów niemieckich nie spełniają, w odniesieniu do kluczowych kwestii, wymogów dyrektywy 2011/92, które zostały doprecyzowane w wyrokach Trybunału w sprawach Trianel i Altrip.

Ponadto z temporalnego zakresu zastosowania UmwRG wykluczono postępowania, które zostały wszczęte przed wejściem w życie tej dyrektywy.

Te istotne ograniczenia generalnie stoją w sprzeczności z celem dyrektywy 2011/92, jakim jest zapewnienie szerokiej ochrony sądowej zgodnie z art. 9 ust. 2 i 3 konwencji z Aarhus.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 334, s. 17.

⁽³⁾ Wyrok BUND, C-115/09, EU:C:2011:289.

⁽⁴⁾ Wyrok Altrip, C-72/12, EU:C:2013:712.